

Teza: niedopełnienie obowiązków publicznoprawnych przez radcę prawnego.

Uporczywe niepłacenie podatków przez radcę prawnego, potwierdzone prawomocnym wyrokiem karnym, przy zaniechaniu jakichkolwiek prawnych instrumentów dla zmiany terminu płatności podatku (odroczenie, rozłożenie na raty) stanowi naruszenie godności zawodu w życiu prywatnym.

Warszawa, 27 sierpnia 2019 r.

Sygn. akt WO- 99/19

ORZECZENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD - Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD-Anna Kozłowska-sprawozdawca, SWSD - Robert Staszewski

Protokolant: Piotr Olszewski

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krzysztofa Bodio

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2019r. sprawy radcy prawnego W. W.

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. (Dz. U. 2018.2115 t.j.) w zw. z art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. z powodu odwołania Obwinionego radcy prawnego W. W. od Orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 4 stycznia 2019r. w sprawie o sygn. akt DO 37/18 orzeka:

1.

Zmienia pkt 7 zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że poza łączną karą trzech miesięcy zawieszenia prawa do wykonywania zawodu wymierza obwinionemu r.pr. W. W. łączny zakaz wykonywania patronatu na czas dwóch lat.

2.

Utrzymuje w mocy Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 4 stycznia 2019r. w sprawie o sygn. akt DO 37/18 w pozostałym zakresie.

3.

na podstawie art. 70⁶ ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U.2018.2115) zasądza od obwinionego radcy prawnego W. W. na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy KIRP w Warszawie w zryczałtowanej wysokości 1200,00 zł

WO-99/19

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze pismem z dnia 21.09.2018r. wniósł o ukaranie radcy prawnego W. W. obwinionego o to, że:

I.

/ prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew przepisom art. 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991r. (Dz. U. Z z 2012 r. poz. 361 ze zm.) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru w okresie od 21.02.2013r. do 20.01.2016r. nie wpłacał w ustawowym terminie tj. do 20 dnia miesiąca po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot zaliczek pobranych od wynagrodzeń podatników ww. podatku za styczeń 2013r. 75 zł, luty 2013r. w wys. 75 zł, marzec 2013r. w wys. 75 zł, kwiecień 2013r. w wys. 75 zł, maj 2013r. w wys. 75 zł, czerwiec 2013r. w wys. 75 zł, lipiec 2013r. w wys. 75 zł, sierpień 2013r. w wys. 75 zł, wrzesień 2013r. w wys. 75 zł, październik 2013r. w wys. 75 zł, listopad 2013r. w wys. 75 zł, grudzień 2013r. w wys. 155 zł, styczeń 2014r. w wys. 82 zł, luty 2014r. w wys. 82 zł, marzec 2014r. w wys. 82 zł, kwiecień 2014r. w wys. 82 zł, maj 2014r. w wys. 82 zł, czerwiec 2014r. w wys. 82 zł, lipiec 2014r. w wys. 82 zł, sierpień 2014r. w wys. 82 zł, wrzesień 2014r. w wys. 82 zł, październik 2014r. w wys. 82 zł, listopad 2014r. w wys. 82 zł, grudzień 2014r. w wys. 162 zł, styczeń w 2015r. w wys. 88 zł, luty 2015r. w wys. 88 zł, marzec 2015r. w wys. 88 zł, kwiecień 2014r. w wys. 88 zł, maj 2015r. w wys. 88 zł, czerwiec 2015r. w wys. 88 zł, lipiec 2015r. w wys. 88 zł, sierpień 2015r. w wys. 88 zł, wrzesień 2015r. w wys. 88 zł, październik 2015r. w wys. 88 zł, listopad 2015r. w wys. 88 zł, grudzień 2015r. w wys. 88 zł, tj. w łącznej wysokości 3,100 zł, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 77 §3 k.k.s w zw. z art. 6 §2 k.k.s,

II.

/ prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będąc z tego tytułu podatnikiem liniowego podatku dochodowego od osób fizycznych, od 21.02.2015r. działając wbrew przepisom art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012r. poz. 361 ze zm.), uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za styczeń 2015r. w wys. 1.255 zł, luty 2015r. w wys. 387 zł, czerwiec 2015r. w wys. 508 zł, lipiec 2015r. w wys. 521 zł, sierpień 2015r. w wys. 225 zł, wrzesień 2015r. w wys. 6 zł, październik 2015r. w wys. 306 zł oraz listopad 2015r. w wys. 779 zł, wynikających ze złożonego zeznania rocznego PIT-36L za 2015 rok w łącznej wysokości 3.987 zł, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 k.k.s,

III.

/ prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew przepisom art. 103 ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11.03.2004r. (Dz.U. z 201 Ir., Nr 177 poz, 1054 ze zm.), w okresie od 26.09.2013r. uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 25 dnia miesiąca, po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot należnego, zadeklarowanego podatku od towarów i usług wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za sierpień 2013r. w wys. 1.815 zł, wrzesień 2013r. w wys. 791 zł, październik 2013r. w wysokości, 556 zł, listopad 2013r. w wys. 486 zł, grudzień 2013r. w wys. 733 zł, styczeń 2014r. w wys. 493 zł, luty 2014r. w wys. 1.127 zł, czerwiec 2014r. w wys. 775 zł, lipiec 2014r. w wys. 848 zł, sierpień 2014r. w wys. 694 zł, wrzesień 2014r. w wys. 881 zł, październik 2014r. w wys. 11 zł, listopad 2014r. w wys. 253 zł, grudzień 2014r. w wys. 230 zł, marzec 2015r. w wys. 1.007 zł, kwiecień 2015r. w wys. 529 zł, maj 2015r. w wys. 460 zł, czerwiec 2015r. w wys. 2.274 zł, lipiec 2015r, w wys. 1.564 zł, październik 2015r. w wys. 230 zł oraz listopad 2015r. w wys. 154 zł, tj. w łącznej wysokości 15.911 złotych, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 k.k.s,

za które to czyny radca prawny W. W. został prawomocnie skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim VII Wydział Karny z dnia 18.08.2017 r., sygn. akt: VII W K 608/17, który uprawomocnił się w dniu 03.02.2018r. tj. o przewinienie dyscyplinarne polegające na postępowaniu sprzecznym z prawem oraz godnością zawodu, określone w art. 64 ust. 1 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jednolity tekst: Dz.U.

z 2018 r. poz. 2115) w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze (zwany również dalej OSD lub Sąd I Instancji) Orzeczeniem z dnia 4 stycznia 2019r. sygn. akt DO 37/18:

1.

obwinionego radcę prawnego W. W. uznał za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. czynu określonego w pkt I./ orzeczenia, przy czym uznał, iż za czyn ten radca prawny W. W. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, VII Wydział Karny z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. akt: VII W K 608/17, który uprawomocnił się w dniu 03 lutego 2018 r. i czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne polegające na postępowaniu sprzecznym z prawem oraz godnością zawodu, określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

2.

obwinionego radcę prawnego W. W. uznał za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. czynu określonego w pkt II./ orzeczenia, przy czym uznał, iż za czyn ten radca prawny W. W. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, VII Wydział Karny z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. akt: VII W K 608/17, który uprawomocnił się w dniu 03 lutego 2018 r. i czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne polegające na postępowaniu sprzecznym z prawem oraz godnością zawodu, określone w art. 64 ust.1 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

3.

obwinionego radcę prawnego W. W. uznał za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. czynu określonego w pkt III./ orzeczenia, przy czym uznał, iż za czyn ten radca prawny W. W. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, VII Wydział Karny z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. akt: VII W K 608/17, który uprawomocnił się w dniu 03 lutego 2018 r. i czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne polegające na postępowaniu sprzecznym z prawem oraz godnością zawodu, określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

4.

na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4) oraz art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych, za czyn określony w pkt I./ orzeczenia wymierzył obwinionemu radcy prawnemu W. W. karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy oraz zakaz sprawowania patronatu na okres dwóch lat;

5.

na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4) oraz art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych, za czyn określony w pkt II./ orzeczenia wymierzył obwinionemu radcy prawnemu W. W. karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy oraz zakaz sprawowania patronatu na okres dwóch lat;

6.

na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4) oraz art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych, za czyn określony w pkt III./ orzeczenia wymierzył obwinionemu radcy prawnemu W. W. karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech miesięcy, oraz zakaz sprawowania patronatu na okres dwóch lat;

7.

na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. wymierzył obwinionemu radcy prawnemu W. W. karę łączną trzech miesięcy zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego;

8.

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. obciążył w całości obwinionego radcę prawnego W. W. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.000,00 zł (słownie: jeden tysiąc zł) i nakazał ściągnąć należną sumę na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze w razie braku dobrowolnej wpłaty.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Zielonej Górze ustalił następujący stan faktyczny: Zastępca Prokuratora Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim przy piśmie z dnia 23 sierpnia 2017 r. (PR Ko(k) 44.2017 przekazał do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze - w celu stosownego wykorzystania - kopię nieprawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 sierpnia 2017 r. sygn. akt VII W 608/17 dot. radcy prawnego W. W.. Z treści załączonej kopii wyroku wynikało, że Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim uznał radcę prawnego W. W. winnego popełnienia zarzucanych mu czynów oskarżonego, o to, że:

I. prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych wbrew przepisom art. 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991r. (Dz. U. z 2012r. poz. 361 ze zm.) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru w okresie od 21 lutego 2013 r. do 20 stycznia 2016r. nie wpłacał w ustawowym terminie tj. do 20 dnia miesiąca po miesiącu w którym pobrano zaliczki na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot zaliczek pobranych od wynagrodzeń podatników ww. podatku za styczeń 2013 r. w wys. 75 zł, luty 2013 r. w wys. 75 zł, marzec 2013 r. w wys. 75 zł, kwiecień 2013 r. w wys. 75 zł, maj 2013 r. w wys. 75 zł, czerwiec 2013 r. w wys. 75 zł, lipiec 2013 r. w wys. 75 zł, sierpień 2013 r. w wys. 75 zł, wrzesień 2013 r. w wys. 75 zł, październik 2013 r. w wys. 75 zł, listopad 2013 r. w wys. 75 zł, grudzień 2013 r. w wys. 155 zł, styczeń 2014 r. w wys. 82 zł, luty 2014 r. w wys. 82 zł, marzec 2013r. w wys. 82 zł, kwiecień 2014 r. w wys. 82 zł, maj 2014 r. w wys. 82 zł, czerwiec 2014 r. w wys. 82 zł, lipiec 2014 r. w wys. 82 zł, sierpień 2014 r. w wys. 82 zł, wrzesień 2014 r. w wys. 82 zł, październik 2014 r. w wys. 82 zł, listopad 2014 r. w wys. 82 zł, grudzień 2014 r. w wys. 162 zł, styczeń 2015 r. w wys. 88 zł, luty 2015 r. w wys. 88 zł, marzec 2015 r. w wys. 88 zł, kwiecień 2014r. w wys. 88 zł, maj 2015 r. w wys. 88 zł, czerwiec 2015 r. w wys. 88 zł, lipiec 2015 r. w wys. 88 zł, sierpień 2015 r. w wys. 88 zł, wrzesień 2015 r. w wys. 88 zł, październik 2015 r. w wys. 88 zł, listopad 2015 r. w wys. 88 zł, grudzień 2015 r. w wys. 88 zł, tj. w łącznej wysokości 3.100 zł co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 77 §3 kks w zw. z art. 6 §2 kks;

II. prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będąc z tego tytułu podatnikiem liniowego podatku dochodowego od osób fizycznych, od 21 lutego 2015 r. działając wbrew przepisom art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012r. poz. 361 ze zm.), uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za styczeń 2015 r. w wys. 1.255 zł, luty 2015 r. w wys. 387 zł, czerwiec 2015 r. w wys. 508 zł, lipiec 2015 r. w wys. 521 zł, sierpień 2015r. w wys. 225 zł, wrzesień 2015 r. w wys. 6 zł, październik 2015 r. w wys. 306 zł oraz listopad 2015 r. w wys. 779 zł, wynikających ze złożonego zeznania rocznego PIT-36L za 2015 rok w łącznej wysokości 3.987 zł, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 kks;

III. prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew przepisom art. 103 ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004r. (Dz.U. z 2011 r., Nr 177 poz. 1054 ze zm.), w okresie od 26 września 2013 r. uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 25 dnia miesiąca, po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot należnego, zadeklarowanego podatku od towarów i usług wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za sierpień 2013 r. w wys.

1.815 zł, wrzesień 2013 r. w wys. 791 zł, październik 2013r. w wys. 556 zł, listopad 2013 r. w wys. 486 zł, grudzień 2013 r. w wys. 733 zł, styczeń 2014 r. w wys. 493 zł, luty 2014 r. w wys. 1.127 zł, czerwiec 2013r. w wys. 775 zł, lipiec 2014 r. w wys. 848 zł, sierpień 2014 r. w wys. 694 zł, wrzesień 2014 r. w wys. 881 zł, październik 2014 r. w wys. 11 zł, listopad 2014r. w wys. 253 zł, grudzień 2014 r. w wys. 230 zł, marzec 2015 r. w wys. 1.007 zł, kwiecień 2015 r. w wys. 529 zł, maj 2015 r. w wys. 460 zł, czerwiec 2014r. w wys. 2.274 zł, lipiec 2015 r. w wys, 1.564 zł, październik 2015 r. w wys. 230 zł oraz listopad 2015 r. w wys. 154 zł, tj. w łącznej wysokości 15.911 złotych, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 kks;

uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to, na podstawie art. 77 § 3 k.k.s., art. 57 § 1 k.k.s, w zw. z art. 50 § 1 k.k.s. wymierzył mu łącznie karę grzywny w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) zł, zaś na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie art. 303 k.p.k. i art. 525e § 1 k.p.k. w związku z art. 68 i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r, o radcach prawnych wszczął z urzędu dochodzenie z zawiadomienia Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie przeciwko radcy prawnemu W. W. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust, 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Jednocześnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wezwał radcę prawnego W. W. na przesłuchanie.

Pismem z dnia 7 grudnia 2017 r. radca prawny W. W. poinformował Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego iż w dniu 13 listopada 2017 r. od przedmiotowego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim (z dnia 18 sierpnia 2017 r., sygn. akt VII W 608/17) złożył sprzeciw. Z treści załączonej do tego pisma kopii sprzeciwu wynikało, że radca prawny zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę art. 77 § 3 k.k.s., 57 § 1 k.k.s. polegające na uznaniu, iż działał on w sposób umyślny, nie płacąc podatków w terminie, chociaż wynikało to wyłącznie z braku zapłaty od klientów, co wyłącza odpowiedzialność karną. Zdaniem radcy prawnego, wyrażonym w sprzeciwie, w tym przypadku nie miała miejsca umyślność, a to ona należy do znamion zarzucanych mu wykroczeń. Radca prawny wskazał również, że fakt braku spłaty podatków wynikał wyłącznie z tego, iż jego klienci nie regulowali należności w terminie bądź braku zapłaty z ich strony. Dodał również, iż w takim przypadku, w pierwszej kolejności, uzyskane przez siebie dochody musiał przeznaczyć na bieżące wydatki kancelarii.

Zeznając przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego do protokołu w dniu 9 marca 2018 r. radca prawny W. W. przyznał, iż został wydany wyrok nakazowy przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim w dniu 18 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt VII W 608/17, w którym Sąd ten uznał go za winnego zarzucanych mu wielu czynów będących wykroczeniami skarbowymi i wymierzył mu karę 5.000,00 zł. Sprawa jest prawomocnie zakończona. Dodał, że przyczyną zaistniałego stanu rzeczy było to, iż działał zgodnie z zasadami etyki, tzn. nie uzależniał podjęcia czynności od wpłaty pieniędzy. Jego zdaniem, jedyną przyczyną nieregulowania zaległości na rzecz Skarbu Państwa było to, że klienci nie płacili mu należnych kwot lub płacili je częściowo za wykonane usługi. Nie wytaczał jednak pozwów o zapłatę wobec osób, które zalegały mu z zapłatą bo to są stali klienci i wierzył, że mu sami zapłacą.

Ogólna kwota jego wierzytelności wobec klientów wynosić ma ok. 300.000 zł zaś z tego do odzyskania ma być ok. 100.000 zł. Część klientów ogłosiła upadłość i w toku upadłości jego wierzytelności nie zostały spłacone a upadłości zostały zakończone. Koszty działalności ma stałe. Zatrudnia córkę na umowę o pracę od 9 lat w charakterze doradcy prawnego i ona ma wypłacane należności na bieżąco. Radca prawny przyznał jednocześnie prawdziwość wszystkich danych podanych w przedmiotowym wyroku podkreślając, że ich nie neguje.

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, uwzględniając dane zebrane w sprawie, na podstawie art. 313 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art 74(1) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych przedstawił radcy prawnemu W. W. zarzut, że:

I.

prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska" z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych wbrew przepisom art. 38

ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991r. (Dz. U. z 2012r. poz. 361 ze zm.) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru w okresie od 21 lutego 2013 r. do 20 stycznia 2016 r. nie wpłacał w ustawowym terminie tj. do 20 dnia miesiąca po miesiącu w którym pobrano zaliczki na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot zaliczek pobranych od wynagrodzeń podatników ww. podatku za styczeń 2013 r. w wys. 75 zł, luty 2013 r. w wys. 75 zł, marzec 2013 r. w wys. 75 zł, kwiecień 2013 r. w wys. 75 zł, maj 2013 r. w wys. 75 zł, czerwiec 2013 r. w wys. 75 zł, lipiec 2013 r. w wys. 75 zł, sierpień 2013 r. w wys. 75 zł, wrzesień 2013 r. w wys. 75 zł, październik 2013 r. w wys. 75 zł, listopad 2013 r. w wys. 75 zł, grudzień 2013r. w wys. 155 zł, styczeń 2014 r. w wys. 82 zł, luty 2014 r. w wys. 82 zł, marzec 2014 r. w wys. 82 zł, kwiecień 2014 r. w wys. 82 zł, maj 2014 r. w wys. 82 zł, czerwiec 2014 r. w wys. 82 zł, lipiec 2014 r. w wys. 82 zł, sierpień 2014 r. w wys. 82 zł, wrzesień 2014 r. w wys. 82 zł, październik 2014 r. w wys. 82 zł, listopad 2014 r. w wys. 82 zł, grudzień 2014 r. w wys. 162 zł, styczeń 2015 r. w wys. 88 zł, luty 2015 r. w wys. 88 zł, marzec 2015 r. w wys. 88 zł, kwiecień 2014r. w wys. 88 zł, maj 2015 r. w wys. 88 zł, czerwiec 2015 r. w wys. 88 zł, lipiec 2015 r. w wys. 88 zł, sierpień 2015 r. w wys. 88 zł, wrzesień 2015 r. w wys. 88 zł, październik 2015 r. w wys. 88 zł, listopad 2015 r. w wys. 88 zł, grudzień 2015 r. w wys. 88 zł, tj. w łącznej wysokości 3.100 zł co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 77 §3 kks w zw. z art. 6 §2 kks; prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będąc z tego tytułu podatnikiem liniowego podatku dochodowego od osób fizycznych, od 21 lutego 2015 r. działając wbrew przepisom art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012r. poz. 361 ze zm.), uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za styczeń 2015 r. w wys.

1.255 zł, luty 2015 r. w wys. 387 zł, czerwiec 2015 r. w wys. 508 zł, lipiec 2015 r. w wys. 521 zł, sierpień 2013r. w wys. 225 zł, wrzesień 2015 r. w wys. 6 zł, październik 2015 r. w wys. 306 zł oraz listopad 2015 r. w wys. 779 zł, wynikających ze złożonego zeznania rocznego PIT-36L za 2015 rok w łącznej wysokości 3.987 zł, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 kks;

prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew przepisom art. 103 ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004r. (Dz.U. z 2011 r., Nr 177 poz. 1054 ze zm.), w okresie od 26 września 2013 r. uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 25 dnia miesiąca, po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot należnego, zadeklarowanego podatku od towarów i usług wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za sierpień 2013 r. w wys. 1.815 zł, wrzesień 2013 r. w wys. 791 zł, październik 2013 r. w wys. 556 zł, listopad 2013 r. w wys. 486 zł, grudzień 2013 r. w wys. 733 zł, styczeń 2014 r. w wys. 493 zł, luty 2014 r. w wys. 1.127 zł, czerwiec 2013 r. w wys. 775 zł, lipiec 2014 r. w wys. 848 zł, sierpień 2014 r. w wys. 694 zł, wrzesień 2014 r. w wys. 881 zł, październik 2014 r. w wys. 11 zł, listopad 2014r. w wys. 253 zł, grudzień 2014 r. w wys. 230 zł, marzec 2015 r. w wys. 1.007 zł, kwiecień 2015 r. w wys. 529 zł, maj 2015 r. w wys. 460 zł, czerwiec 2014r. w wys. 2.274 zł, lipiec 2015 r. w wys. 564 zł, październik 2015 r. w wys. 230 zł oraz listopad 2015 r. w wys. 154 zł, tj. w łącznej wysokości 15.911 złotych, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 kks; tj. o

przewinienie dyscyplinarne polegające na postępowaniu sprzecznym z prawem oraz godnością zawodu, określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 11 kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Radca prawny W. W. nie stawił się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do osobistego stawiennictwa celem przedstawienia zarzutów i przesłuchania w charakterze obwinionego (usprawiedliwił swoją nieobecność). Wobec czego postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało mu doręczone w dniu 6 września 2018 r.

W piśmie z dnia 23 listopada 2018 r. stanowiącym odpowiedź na wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny W. W. przyznał, iż dopuścił się wykroczeń skarbowych, nie regulując podatków w terminie. Wskazał jednocześnie, iż kwalifikacja jego zachowania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego jako przewinienie

dyscyplinarne sprzeczne z prawem i godnością zawodu określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego budzi w jego ocenie co najmniej wysokie wątpliwości. Dodał, że główną przyczyną braku spłaty zobowiązań skarbowych było to, iż nie uzależniał wykonywania czynności od wpłaty pieniężnej. W znacznej części dotyczyć to miało osób, które zna od dłuższego czasu, i aktualnie są one w trudnej sytuacji finansowej, często z przyczyn niezależnych od nich i dlatego trudno mu odmówić pomocy prawnej. Zdaniem radcy prawnego W. W. nie ma to żadnego związku z czynnościami zawodowymi, działalnością publiczną, życiem prywatnym a takie zachowanie nie dyskredytuje go w oczach opinii publicznej czy też podważa zaufanie.

Ponadto, zdaniem radcy prawnego ewentualna jego odpowiedzialność dyscyplinarna faktycznie stanowi jeden czyn, z uwagi na czasowe jego popełnienie i osobę pokrzywdzoną- Skarb Państwa oraz rodzaj wykroczeń - brak spłaty podatku w terminie. To, że z uwagi na rodzaj podatku, zaniechanie dotyczy trzech wykroczeń skarbowych, nie powinno mieć wpływu na zakwalifikowanie jako jedno wykroczenie dyscyplinarne. Dodał, że krzywdzące jest twierdzenie Rzecznika i stanowi nadużycie, że sprzeniewierzył się on rocie ślubowania i nie kierował się zasadami etyki radcy prawnego, w sytuacji gdy to uczynił.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2018 r., radca prawny W. W. przyznał się do niepłacenia w terminach podatków, natomiast nie przyznał się do naruszenia zasad etyki radcowskiej. Wskazał, że zgadza się z tym, że powinienem płacić podatki, ale jeśli ma do wyboru czy zapłacić wynagrodzenie córce, a także za czynsz czy prąd to wybiera to drugie. Wynagrodzenie ma pierwszeństwo dlatego płaci je w pierwszej kolejności. Główną przyczyną niepłacenia jest brak płynności finansowej jego klientów. Dodał, że występował dwukrotnie na drogę sądową w przypadku osób które mu nie płaciły i Sąd zasądził w większości kwoty których się domagał -w jednym przypadku kwota ta została wyegzekwowana a w drugim przypadku egzekucja okazała się bezskuteczna. W latach których dotyczy wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, VII Wydział Karny nie występował z wnioskami do Sądu o zasądzenie mu należnych kwot, z tego powodu, że klienci mu płacą, ale nieregularnie i w niewielkich kwotach. Podał, że zwracał się dwukrotnie do organów skarbowych - ok. trzy lata temu do Naczelnika Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim o rozłożenie na raty zaległych podatków. Wyjaśnił jednak, że nie składał formalnych wniosków a jedynie rozmawiał z Naczelnikiem w tej sprawie.

W odpowiedzi radca prawny miał usłyszeć, że zaległości zostaną rozłożone na raty jeżeli jego żona wyrazi zgodę na zabezpieczenie roszczenia poprzez ustanowienie hipoteki na nieruchomości. Ani żona ani radca prawny nie wyrazili zgody na takie rozwiązanie. Formalnej decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w tym zakresie nie ma. Dodał, że nie składał w tym zakresie również formalnego wniosku, bo z góry wiedział, że będzie decyzja odmowna. Zdaniem radcy prawnego W. W. w sprawie nie ma mowy o czynnym żalu. Nie uregulował jednak do chwili obecnej zaległości objętych wyrokiem, bo nie ma pieniędzy. Karę zasądzoną uregulował. Podkreślił, że ma świadomość tego że musi płacić podatki i ma świadomość konsekwencji ich niepłacenia. Wskazał również, że działalność prowadzi i prowadził wówczas jednoosobowo, księgowość prowadzi mu osoba z zewnątrz, był informowany o tym jakie kwoty ma wpłacać tytułem podatków i miał tego świadomość. Nie leczy się psychiatrycznie i jest w pełni świadomy tego co robi. Podkreślił, że złożył sprzeciw od wyroku nakazowego i Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim zmienił ten wyrok tylko w zakresie kary grzywny, obniżając ją do 4.000 tysięcy. Zdaniem radcy prawnego W. W. ustalenia sądu karnego o naruszenie przez niego art. 57 § 1 k.k.s. i art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. są prawidłowe i ich nie neguje.

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim, VII Wydział Karny, na wniosek tutejszego Sądu, doręczył odpis prawomocnego wyroku z dnia 26 stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt VII W 608/17 (RKS 155/2016), na podstawie którego radcę prawnego W. W., obwinionego o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych wbrew przepisom art. 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991r. (Dz. U. z 2012r. poz. 361 ze zm.) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru w okresie od 21 lutego 2013 r. do 20 stycznia 2016 r. nie wpłacał w ustawowym terminie tj. do 20 dnia miesiąca po miesiącu w którym pobrano zaliczki na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot zaliczek pobranych od wynagrodzeń podatników ww. podatku

za styczeń 2013 r. w wys. 75 zł, luty 2013 r. w wys. 75 zł, marzec 2013 r. w wys. 75 zł, kwiecień 2013 r. w wys. 75 zł, maj 2013 r. w wys. 75 zł, czerwiec 2013 r. w wys. 75 zł, lipiec 2013 r. w wys. 75 zł, sierpień 2013 r. w wys. 75 zł, wrzesień 2013 r. w wys. 75 zł, październik 2013 r. w wys. 75 zł, listopad 2013 r. w wys. 75 zł, grudzień 2013 r. w wys. 155 zł, styczeń 2014 r. w wys. 82 zł, luty 2014 r. w wys. 82 zł, marzec 2014 r. w wys. 82 zł, kwiecień 2014 r. w wys. 82 zł, maj 2014 r. w wys. 82 zł, czerwiec 2014 r. w wys. 82 zł, lipiec 2014 r. w wys. 82 zł, sierpień 2014 r. w wys. 82 zł, wrzesień 2014 r. w wys. 82 zł, październik 2014 r. w wys. 82 zł, listopad 2014 r. w wys. 82 zł, grudzień 2014 r. w wys. 162 zł, styczeń 2015 r. w wys. 88 zł, luty 2015 r. w wys. 88 zł, marzec 2015 r. w wys. 88 zł, kwiecień 2015 r. w wys. 88 zł, maj 2015 r. w wys. 88 zł, czerwiec 2015 r. w wys. 88 zł, lipiec 2015 r. w wys. 88 zł, sierpień 2015 r. w wys. 88 zł, wrzesień 2015 r. w wys. 88 zł, październik 2015 r. w wys. 88 zł, listopad 2015 r. w wys. 88 zł, grudzień 2015 r. w wys. 88 zł, tj. w łącznej wysokości 3.100 zł co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 77 §3 kks w zw. z art. 6 §2 kks;

prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będąc z tego tytułu podatnikiem liniowego podatku dochodowego od osób fizycznych, od 21 lutego 2015 r. działając wbrew przepisom art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012r. poz. 361 ze zm.), uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za styczeń 2015 r. w wys. 1.255 zł, luty 2015 r. w wys. 387 zł, czerwiec 2015 r. w wys. 508 zł, lipiec 2015 r. w wys. 521 zł, sierpień 2015 r. w wys. 225 zł, wrzesień 2015 r. w wys. 6 zł, październik 2015 r. w wys. 306 zł oraz listopad 2015 r. w wys. 779 zł, wynikających ze złożonego zeznania rocznego PIT-36L za 2015 rok w łącznej wysokości 3.987 zł, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 kks;

III. prowadząc działalność gospodarczą na własne nazwisko pod nazwą „Kancelaria Radcowska” z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. (...) i będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew przepisom art. 103 ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004r. (Dz.U. z 2011 r., Nr 177 poz. 1054 ze zm.), w okresie od 26 września 2013 r. uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 25 dnia miesiąca, po miesiącu w którym (powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot należnego, zadeklarowanego podatku od towarów i usług wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za sierpień 2013 r. w wys. 1.815 zł, wrzesień 2013 r. w wys. 791 zł, październik 2013 r. w wys. 556 zł, listopad 2013 r. w wys. 486 zł, grudzień 2013 r. w wys. 733 zł, styczeń 2014 r. w wys. 493 zł, luty 2014 r. w wys. 1.127 zł, czerwiec 2014 r. w wys. 775 zł, lipiec 2014 r. w wys. 848 zł, sierpień 2014 r. w wys. 694 zł, wrzesień 2014 r. w wys. 881 zł, październik 2014 r. w wys. 11 zł, listopad 2014 r. w wys. 253 zł, grudzień 2014 r. w wys. 230 zł, marzec 2015 r. w wys. 1.007 zł, kwiecień 2015 r. w wys. 529 zł, maj 2015 r. w wys. 460 zł, czerwiec 2015 r. w wys. 2.274 zł, lipiec 2015 r. w wys. 1.564 zł, październik 2015 r. w wys. 230 zł oraz listopad 2015 r. w wys. 154 zł, tj. w łącznej wysokości 15.911 złotych, co stanowiło wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 kks;

uznał za winnego zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s, art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 50 § 1 k.k.s wymierzył mu karę grzywny w kwocie 4.000,00 (czterech tysięcy). Przedmiotowy wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim jest prawomocny i wykonalny z dniem 3 lutego 2018 r.

Na rozprawie w dniu 4 stycznia 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zachodzi możliwość zakwalifikowania zarzucanych Obwinionemu czynów wg innego przepisu prawnego, tj. uznanie, iż każdy z zarzucanych mu czynów samodzielnie stanowi przewinienie dyscyplinarne polegające na postępowaniu sprzecznym z prawem oraz godnością zawodu, określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz, że za czyny te radca prawny W. W. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, VII Wydział Karny z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. .akt: VIIW 608/17, który uprawomocnił się w dniu 03 lutego 2018 r.

Powyżej opisany stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił na podstawie n/w dokumentów:

1.

kserokopia wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, VII Wydział Karny, z dnia 18 sierpnia 2017 r, sygn. akt VIIW 608/17 (R.K.S.-155/2017), k. 3; postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 5 grudnia 2017 r. o wszczęciu dochodzenia, sygn. R.D. 48/2017, k 10 i 11;

2.

wyjaśnienia radcy prawnego W. W. - pismo z dnia 7 grudnia 2017 r wraz z załącznikami, k. 14 i 15;

3.

protokół przesłuchania obwinionego, k. 22;

4.

postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2018 r. o przedstawieniu zarzutów, sygn. R.D. 48/2017, k. 31 i 32;

5.

wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 21 września 2018 r. o ukaranie, sygn. R.D. 48/2017, k 42 do 44;

6.

odpowiedź radcy prawnego W. W. na wniosek o ukaranie - pismo z dnia 23 listopada 2018 r. wraz załącznikami, k 52 do 54;

7.

prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim. VII Wydział Karny z dnia 26 stycznia 2018 r, sygn. akt VIIW 608/17 (RKS155/2016), załącznik do protokołu;

Obwiniony zaskarżył Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 4 stycznia 2019 r. w całości i zarzucił mu:

1.

obrażę art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 36 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, polegającym na uznaniu, że obwiniony nie płacąc należności podatkowych postępował w sposób spreczny z godnością zawodu, chociaż przyczyną tego było wyłącznie długotrwałe niezapłacenie należności przez klientów z tytułu zapłaty za świadczoną przez niego pomoc prawną i co się z tym wiąże nie uzależnienie tej pomocy od zapłaty, co prowadzi do zasadnej oceny, że popełnienia wykroczeń skarbowych doszło z przyczyn od niego niezależnych i w konsekwencji nie mógł dopuścić się wykroczenia dyscyplinarnego,

2.

obrażę art. 12 kk polegającą na uznaniu, że obwiniony dopuścił się 3 wykroczeń dyscyplinarnych, chociaż zgodnie z w/w przepisem z uwagi na czasokres, tożsamość pokrzywdzonego takie same dobro chronione prawem, było to jedno wykroczenie i w konsekwencji wymierzona kara jest rażąco surowa.

Wskazując na powyższe, obwiniony wniósł o:

1.

o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od popełnienia zarzucanych mu czynów

2.

lub zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Obwiniony podnosząc pierwszy zarzut naruszenia przez Sąd I Instancji art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 36 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej też KERP), uzasadnia go argumentami przedstawianymi w postępowaniu przygotowawczym jak i przed OSD. Obwiniony nie kwestionuje faktu, że nie płacił podatków za co został prawomocnie skazany Wyrokiem Sądu

Zdaniem obwinionego jego postępowanie było jednak zgodne z prawem, nie naruszyło zasad etyki. Obwiniony nie płacił podatków z tego względu, iż jego klienci nie płacili mu wynagrodzenia; obwiniony nie uzależniał jednak świadczenia pomocy prawnej od zapłaty wynagrodzenia, tak aby nie naruszyć art.36.ust.5 KERP.

Z przedstawioną argumentacją nie można się zgodzić.

Zgodnie z art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych „Radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych”, a zgodnie z art.36 ust .5 KERP „ Radcy prawnemu nie wolno wstrzymać wykonania czynności w wprowadzonej sprawie z powodu nieotrzymania ustalonego honorarium lub jego części . Jednakże, jeśli klient go nie zapłaci - radca prawny może na tej podstawie wypowiedzieć zlecenie i pełnomocnictwo.”

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że bezsporne w sprawie jest, iż obwiniony W. W. został skazany prawomocnym Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim VII Wydział Karny z dnia 26 stycznia 2018r. sygn. akt VII W 608/17 za wykroczenia skarbowe z art. 77 §3 k.k.s, w zw. z art. 6 §2 k.k.s. oraz za wykroczenia z art. 57 §1 k.k.s. (k.62-63) za niepłacenie podatków. Obwiniony nie kwestionuje powyższego. Trudno więc postępowanie obwinionego skazanego prawomocnym wyrokiem uznać za postępowanie zgodne z prawem. Niewątpliwie zachowanie obwinionego wyczerpuje znamiona art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zakresie postępowania sprzecznego z prawem.

Obwiniony podnosi zarzut naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 36 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Należy stwierdzić, że obwinionemu nie został postawiony zarzut naruszenia art. 36 ust. 5 KERP. Obwiniony wskazał art. 36 ust.5 KERP aby usprawiedliwić niepłacenie podatków. Jednakże niewstrzymywanie świadczenia pomocy prawnej na rzecz klientów przez obwinionego mimo, że nie płacili oni honorarium nie usprawiedliwia nie płacenia podatków. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w tej kwestii podziela w całej rozciągłości wywody i argumentację Sądu I Instancji.

Słusznie podnosi OSD, że na gruncie przepisów prawa podatkowego przyjęte jest, że podatnik nie może przenosić na wierzyciela podatkowego i w istocie również na pozostałych, rzetelnych, podatników własnych niepowodzeń gospodarczych. Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki.

WSD podziela także stanowisko OSD, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia art. 48 ustawy - Ordynacji podatkowej. Podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma więc prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli podatnik uzyska odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 k.k.s. Jeżeli natomiast nie podejmuje takich kroków lub czyni je niewłaściwie i upoczywie nie płaci podatku w terminie, dopuszcza się tego czynu.

Obwiniony nie podjął jednak żadnych czynności zmierzających do przesunięcia terminu płatności czy też uzyskania innej ulgi w spłacie podatków.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela również stanowisko OSD, że w ramach wykroczenia z art. 57 k.k.s. karalne nie jest samo niewpłacenie podatku w terminie, lecz niewpłacanie podatku o charakterze uporczywym. Obwiniony W. W. został uznany za winnego i ukarany za niepłacenie w terminie podatków do których był zobowiązanych z trzech różnych tytułów, tj. zaliczki na podatek dochodowy do osób fizycznych - obowiązek wynikający z art. 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991 r.,- zaliczki na liniowy podatek dochodowy od osób fizycznych - obowiązek wynikający z art. 44 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991 r.- oraz podatku od towarów i usług - obowiązek wynikający z art. 103 ustawy o podatku od towarów i usług. Obwiniony za wszystkie w/w wymienione wykroczenia skarbowe został skazany bowiem nie płacił podatków w sposób uporczywy. Wywody Sądu I Instancji dotyczące uporczywości popełnienia wykroczeń skarbowych są wyczerpujące i w pełni uzasadniają zasadność przypisania obwinionemu przewinień dyscyplinarnych opisanych w zaskarżonym orzeczeniu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł argumentacji na uznanie zasadności podniesionego przez obwinionego zarzutu naruszenia art. 64 ust.1 ustawy o radcach

prawnych i art. 36 ust.5 KERP.

Obwiniony jako 2 zarzut podniósł obrazę art. 12 k.k. polegającą na uznaniu, że obwiniony dopuścił się 3 wykroczeń dyscyplinarnych, chociaż zgodnie z w/w przepisem z uwagi na czasokres, tożsamość pokrzywdzonego takie same dobro chronione prawem, było to jedno wykroczenie. Zdaniem obwinionego nie zastosowanie art. 12 k.k. spowodowało w konsekwencji, że wymierzona kara jest rażąco surowa.

Zgodnie z art. 12 ust.1 k.k. „Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.”

Istnieją trzy przesłanki przyjęcia omawianej konstrukcji czynu ciągłego z art. 12k.k. Po pierwsze, dopuszczenie się więcej niż jednego zachowania w krótkich odstępach czasu, po drugie, wykonanie zamiaru powziętego z góry w odniesieniu do wszystkich zachowań, po trzecie, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste - tożsamość pokrzywdzonego.

W niniejszej sprawie tylko 2 przesłanki winne być analizowane, bowiem przedmiotem zamachu w tej sprawie nie było dobro osobiste.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko OSD, odnośnie drugiego zarzutu stawianego przez obwinionego, że nieprawidłowe jest twierdzenie Obwinionego, iż jego postępowanie stanowi jeden czyn dyscyplinarny, z uwagi na czasowe jego popełnienie i osobę pokrzywdzonego (Skarb Państwa) oraz rodzaj wykroczeń (brak spłaty podatku w terminie). Prawidłowo Sąd I Instancji wskazuje, że radca prawny został uznany za winnego i ukarany za niepłacenie w terminie podatków do których jest zobowiązanych z trzech różnych tytułów, tj. zaliczki na podatek dochodowy do osób fizycznych -obowiązek wynikający z art. 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991 r.,- zaliczki na liniowy podatek dochodowy od osób fizycznych - obowiązek wynikający z art. 44 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991 r.- oraz podatku od towarów i usług - obowiązek wynikający z art. 103 ustawy o podatku od towarów i usług. Niewątpliwie, jak słusznie zauważa OSD, są to różne zobowiązania podatkowe, pomimo określenia ich zbiorczym pojęciem podatku, których naruszenie powoduje odrębną odpowiedzialność, z uwagi na to, że nie sposób ich popełnić jednym czynem.

Dwa lub więcej zachowania uważa się za jeden czyn zabroniony (art. 12 k.k.), jeżeli zachowania te zostały podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Jest oczywiste że idzie o realizację jednorodnych działań (zachowań), tyle że podejmowanych etapowo, niejako na raty. Jeżeli jednak odrębne zachowania realizują odrębne typy przestępstw, to

nie łączy ich z góry powzięty zamiar, lecz tylko osoba sprawcy. Z góry powzięty zamiar, o którym mowa w art. 12 k.k., musi dotyczyć tego samego czynu.

Ustosunkowując się do zarzutu obwinionego naruszenia art. 12 k.k. Wyższy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że na tle tego przepisu w orzecznictwie utrwalony został pogląd, iż „Zamiaru popełnienia przestępstw określonego rodzaju czy ogólnego projektu popełnienia dwóch lub więcej czynów zabronionych nie można utożsamiać z zamiarem popełnienia przestępstwa ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. Nie spełnia kryterium czynu ciągłego sytuacja, w której poszczególne zachowania sprawcy nie są ujęte jednym z góry powziętym zamiarem, lecz zostały zrealizowane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego z nich, lecz nie istniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania. Niezbędnym warunkiem przyjęcia konstrukcji przestępstwa ciągłego jest ustalenie, że w chwili podjęcia przez sprawcę pierwszego zachowania miał on zamiar podjęcia wszystkich zachowań składających się na tenże czyn ciągły. (...) Przesłupstwo ciągłe to jedno przestępstwo popełniane "na raty", którego popełnieniu nie towarzyszy element przypadkowości polegający na poszukiwaniu konkretnego przedmiotu przestępstwa, bowiem i ten objęty jest z góry powziętym zamiarem, (por. wyrok SN z 4.12.2008 r., III KK 242/08, Biul. PK 2009/1, s. 24, por. postanowienie SN z 3.10.2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017 r. III KK 5/17, wyrok SA w Łodzi z 12 października 2000 r., II Aka 155/00, Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 21; wyrok SN z 26 marca 1999 r., IV KKN 28/99, OSNPK 1999, z.

10, poz. 2, postanowienie SN z 5 grudnia 2008 r., IV KK 203/08, LEX nr 47813 Postanowienie Sądu).

„Sformułowanie "z góry" oznacza, że strona podmiotowa czynu ciągłego odniesiona została do wszystkich zachowań składających się na tę konstrukcję prawną. Warunkiem przyjęcia czynu ciągłego jest wykazanie, że sprawca w chwili podejmowania pierwszego zachowania musi mieć zamiar popełnienia wszystkich zindywidualizowanych, co najmniej w ogólnym zarysie, zachowań, składających się na czyn ciągły (por. wyrok SA w Łodzi z 12 października 2000 r., II Aka 155/00, Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 21; wyrok SN z 26 marca 1999 r., IV KKN 28/99, OSNPK 1999, z. 10, poz. 2). Ogólny projekt dopuszczenia się dwóch lub więcej różnych czynów zabronionych, nie odpowiada pojęciu z góry powziętego zamiaru popełnienia jednego konkretnego przestępstwa, na którego wykonanie składa się więcej niż jedno zachowanie (por. postanowienie SN z 5 grudnia 2008 r., IV KK 203/08, LEX nr 478137).”

Powzięty „z góry” zamiar powinien być należycie skonkretyzowany. „Nie wchodzi tu zatem w grę zamiar ogólny ani tzw. odnawiany (Wąsek [w:] Górniok i in., t. 1, s. 188; Kardas [w:] Wróbel, Zoll 1/1, s. 227-228; Kardas, Przesłupstwo ciągłe w prawie, s. 279; Marek, Komentarz, s. 57-58). Nie są też czynem ciągłym zachowania popełniane w wykorzystaniu trwałej sposobności, bez powziętego z góry zamiaru (Wąsek [w:] Górniok i in., t. 1, s. 188).”

Przenoszą to na stan niniejszej sprawy trudno przyjąć, że obwiniony nie płacąc pierwszych kwot zaliczek pobranych od wynagrodzeń podatników w/w podatku jako należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych w lutym 2013r. już przewidywał, że od września 2013r. nie będzie płacił podatku VAT a od lutego 2015r. zaliczek na liniowy podatek dochodowy od osób fizycznych.

Obwiniony, początkowo, będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych wbrew przepisom art. 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w okresie od lutego 2013r. nie wpłacał tylko w ustawowym terminie na rachunek Urzędu Skarbowego w Gorzowie Wielkopolskim kwot zaliczek pobranych od wynagrodzeń podatników w/w podatku, licząc na to, że jego sytuacja materialna i zawodowa poprawi się i będzie swoje obowiązki podatkowe realizował zgodnie z przepisami.

Obwiniony w okresie zaprzestania płacenia w/w podatku, będąc podatnikiem liniowego podatku dochodowego od osób fizycznych płacił zaliczki na podatek liniowy i płacił również podatek VAT, mimo zaprzestania podatku od osób fizycznych. Obwiniony miał świadomość, że podatki należy płacić, nie planował z góry powziętym zamiarem zaprzestania płacenia w/w podatków. Dopiero sytuacja finansowa powstała w zakresie działania kancelarii spowodowała, że obwiniony podjął decyzję - zamiar nie płacenia kolejnych podatków. Od września 2013r. obwiniony

nie wpłacał w ustawowym terminie kwot należnego, zadeklarowanego podatku od towarów i usług, a dopiero od lutego 2015r. nie wpłacał zaliczek na liniowy podatek dochodowy od osób fizycznych.

Analiza więc pozyskanych wyjaśnień obwinionego odnoszących się do okoliczności nie płacenia podatków nie dawała, zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, podstaw do uznania, że w chwili podejmowania pierwszego zachowania tj. nie płacenia zaliczki na podatek dochodowy do osób fizycznych, obwiniony miał z góry powzięty zamiar co do późniejszych zachowań tj. niepłacenia od września 2013r. podatku VAT i od lutego 2015r. zaliczek na liniowy podatek dochodowy od osób fizycznych.

Zachowania obwinionego, które doprowadziły do popełnienia przez niego przewinień dyscyplinarnych wskazanych w zaskarżonym orzeczeniu zostały zrealizowane, nie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru niepłacenia wszystkich trzech podatków, ale pod wpływem odrębnego zamiaru, który pojawiał się przy podejmowaniu kolejnego zachowania związanego z pogorsząca się sytuacją finansową w kancelarii obwinionego.

Nie jest więc spełniona przesłanka zastosowania art. 12k.k. wykonania zamiaru powziętego z góry w odniesieniu do wszystkich zachowań.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie jest w przedmiotowej sprawie spełniona również przesłanka krótkiego okresu czasu. Podatku od osób fizycznych obwiniony nie płacił od lutego 2013r., podatku VAT od września 2013r., a podatku liniowego od lutego 2015r. Pomiędzy tymi zachowaniami zachodzi dość długi okres czasu.

Mając powyższe na uwadze niezasadny jest zarzut obwinionego naruszenia art. 12 k.k.

Zdaniem obwinionego wymierzona kara 3 miesięcy zawieszenia prawa do wykonywania zawodu za każde z popełnionych przewinień dyscyplinarnych, a następnie łączna kara 3 miesięcy zawieszenia prawa do wykonywania zawodu, jest rażąco surowa.

Kara musi być współmierna do popełnionego przewinienia. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że aby kara spełniała wymóg współmierności do czynu, za jaki jest nakładana, powinna być stosowana do rodzaju naruszonego obowiązku i stopnia jego naruszenia, rodzaju i stopnia winy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw popełnienia przewinienia, a także powinna uwzględniać zachowanie się sprawcy przewinienia dyscyplinarnego po jego popełnieniu, w szczególności starania o usunięcie ujemnych następstw popełnienia przewinienia i okazaną skruchę.

Rażąca niewspółmierność kary, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy podkreślić przede wszystkim należy, iż lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie wskazuje, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w prawidłowy sposób ustalił katalog okoliczności mających wpływ na wymierzoną karę.

Sąd I Instancji dokonując wymiaru kary wziął pod uwagę, że wymierzona kara jest uzasadniona stopniem winy i charakterem dokonanego naruszenia zasad Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, które to zasady powinny być przestrzegane przez Obwinionego. Zachowania radcy prawnego W. W. nie usprawiedliwia również i nie zwalnia z ponoszenia zobowiązań publicznoprawnych fakt, że nie uzależniał on podejmowania czynności od uzyskania zapłaty. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zasadnie uznał, że wymierzona radcy prawnemu W. W. łączna kara trzech miesięcy zawieszenia prawa do wykonywania zawodu będzie adekwatna do stopnia winy radcy prawnego. Wymierzając karę Sąd I Instancji słusznie wziął pod uwagę dotychczasowe wieloletnie wykonywanie zawodu przez radcę prawnego oraz brak podobnych przewinień radcy prawnego w przeszłości. Sąd I Instancji prawidłowo ocenił, że w tej sprawie wymierzona kara jest karą wystarczającą i odpowiednią oraz spełnia swoją funkcję w zakresie prewencji oraz

jest środkiem dopingującym do wzmożenia staranności przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego i służącym zapobieżeniu popełnieniu podobnych przewinień w przyszłości.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podnosi, że orzeczona kara nie powinna być niewspółmiernie łagodna bowiem jest istotne aby radcowie prawni wykazywali szacunek wobec przepisów prawa, żeby działali przestrzegając przepisy prawa. Radcowie prawni nawet w trudnej sytuacji finansowej powstałej w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej powinni poszukiwać takich rozwiązań, aby nie dochodziło do nieprzestrzegania prawa.

W ocenie Sądu I Instancji w okolicznościach tej sprawy Obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego działając w pełni świadomie. Pozostając w trudnej sytuacji finansowej kancelarii, celowo zaprzestał płacenia podatków, nie podejmując żadnych czynności aby skorzystać z przewidzianych prawem możliwości skorzystania z ulg i nienarażania się na skazanie za wykroczenia skarbowe.

Sąd Odwoławczy podziela również dotychczasowe stanowisko utrwalone w orzecznictwie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, że

„Podstawą odwoławczą jest tylko taka niewspółmierność kary, która ma charakter rażący. Musi ona zatem już przy wstępnym oglądzie rzucać się w oczy i nie nadawać się do zaakceptowania, a więc musi to być dysproporcja w ocenie represji o charakterze zasadniczym, która w sposób oczywisty jest nieproporcjonalna do kar wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach.” (Sygn. akt WO 29/17)

WSD nie stwierdził występowania w/w przesłanek aby uznać niewspółmierność orzeczonej kary wobec obwinionego.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy orzeczenie OSD uznając, że obwiniony popełnił zarzucane mu przewinienia dyscyplinarne i że, orzeczenie wobec obwinionego kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 3 miesięcy za pierwsze przewinienie dyscyplinarne, za drugie przewinienie dyscyplinarne i za trzecie przewinienie dyscyplinarne oraz kary łącznej 3 miesięcy zawieszenia prawa do wykonywania zawodu oraz zakazu sprawowania patronatu na okres dwóch lat jest uzasadnione.

OSD za każde z trzech przewinień dyscyplinarnych wymierzył obwinionemu zakaz sprawowania patronatu na okres dwóch lat. Zgodnie z art 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych w razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie karę łączną. Z uwagi na to, że odwołanie zostało złożone na korzyść obwinionego WSD wymierzył obwinionemu karę łączną zakazu sprawowania patronatu na okres dwóch lat.

O kosztach postępowania odwoławczego Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł w oparciu o art. 70⁶ ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2018. 2115) obciążając obwinionego kwotą zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.